

MARIAN VAN BERGEN

KERSTFEEST – OOK VOOR GERT-JAN

Op de smalle dijk langs de Poldervaart loopt Gert-Jan uit de woon-schuit met een zak op de rug. Af en toe kijkt hij even naar de donkere wolken en mompelt: „Als we het vanmiddag maar droog houden! Vanavond mag het voor mijn part pijpenstelen regenen. Maar nu kan ik geen nattigheid gebruiken.”

Bij een kruispunt blijft hij een ogenblik staan. Welke weg zal hij nemen? Ginds liggen drie boerderijen, vlak naast elkaar. Wel loopt het pad verder dood en moet hij straks het hele eind terug, maar – dan heeft hij ook drie vliegen in één klap. Wie weet, misschien hebben ze allemaal wat te repareren. Dat zou een bof zijn.

De jongen denkt niet verder na. Fluitend stevent hij op de eerste boerderij af. Ze moeten toch een beurt hebben; is het vandaag niet, dan morgen.

Groot is hij niet voor zijn dertien jaren, deze Gert-Jan. Daarbij komt dat z'n ene been korter is dan het andere. De jongens in het dorp schelden hem voor hinkelpoot. Vreselijk vindt hij dat. Zoveel mogelijk ontwijkt hij zijn plaaggeesten. Want tegen hen vechten kan hij niet, omdat ze veel sterker zijn.

Vaak balt hij z'n vuisten in machteloze woede. „Wacht maar,” sist hij dan, „eens hoop ik het jullie betaald te zetten. Ik laat me niet voor niks uitschelden.”

Naar school gaat hij niet meer. Vader vindt dat hij genoeg geleerd heeft en nu de boer op moet. Gert-Jan is daar trots op. Vroeger gingen zijn vader en hij samen; nu gaat elk een kant op. Zodoende kunnen er meer mensen bewerkt worden.

Waarschijnlijk blijven ze een hele poos in het dorp. Er wonen veel boeren in de omtrek en daar moet vader het voornamelijk van hebben.

De jongen hoopt, dat ze druk werk krijgen. Dat betekent goed eten en nog meer prettige dingen. Vader is dan opgewekt en bromt niet elke dag, zoals vaak gebeurt.

Vroeger was moeder er. Moeder was nooit boos, al had ze veel ver-

driet. Hij herinnert zich dat heel goed. Wat kon ze bedroefd kijken! Toch gaf het een prettig gevoel, wanneer moeder thuis in haar hoekje zat.

Nu is dat voorbij. Want moeder is heengegaan om nooit weer terug te keren. Gert-Jan kan het soms niet begrijpen. Het is ook zo vlug gegaan. Op een Zondag werd ze ziek; dezelfde week stierf ze. Ergens in een klein dorpje hebben ze haar begraven.

Nu doet Marie de huishouding. Marie zorgt wel goed voor hem en Doortje, het negenjarig zusje. Maar ze is heel anders dan moeder. Ze snauwt terug, als vader een boze bui heeft. Dan heb je de poppen aan het dansen en wordt het natuurlijk herrie.

Toch is ze flink. Ze helpt vader met rietvlechten en duwt de vaarboom als ze van de ene plaats naar de andere verhuizen.

„Was ik maar zo sterk,” denkt de jongen vaak, „Marie is net twee jaar ouder, maar ze kan veel meer. En daarbij is ze nog een meisje.”

Meestal schaamt hij zich voor zijn zwakheid. Hij laat dat liever niemand merken. Wat heeft een ander er mee te maken?

Vader De Lange is rietwerker. Ook repareert hij boerengereedschap. Zijn ze in een dorp klaar, dan vertrekken ze naar een andere plaats om daar opnieuw te beginnen.

Vijf jaar geleden zijn ze hier ook geweest. Veel kan hij er zich niet meer van herinneren. Toen was hij nog een jochie van acht jaar.

Eindelijk stapt Gert-Jan een erf op en loopt de schuur binnen. Een knecht is druk bezig. Hij groet onverschillig.

„Is de vrouw er in?” vraagt de jongen, „ik kom horen of er wat te repareren valt.”

De knecht kijkt op. „O, jij bent zeker iemand uit de woonschuit. Ik ken je vader wel. Indertijd ben ik eens met hem mee gevaren.”

Nog voor Gert-Jan antwoord kan geven gaat de deur open. De boerin komt te voorschijn en informeert of hij een boodschap heeft.

Hij steekt meteen van wal. „Heeft u kapotte stoelen of matten, vrouw? Of gereedschap van de boer! Vader maakt alles netjes en niet duur. Als u soms een nieuwe mand moet hebben . . .”

De boerin denkt na. „Kom even binnen,” nodigt ze, „dan zal ik onderwijl de boer vragen. Je lust zeker wel een glas warme melk?”

Gert-Jan loopt achter haar de gezellige keuken binnen. Hè, lekker

warm is het hier! Wat een grote ruimte: hun hele schuif kan er in opgeborgen worden.

„Ga zitten,” zegt de vrouw en schuift een stoel bij het fornuis. „Ik ben een beetje aan 't rommelen, zoals je ziet. Maar er is nog wel een plaatsje voor je. Wie ben je eigenlijk?”

„Eentje van De Lange,” lacht de jongen, „we liggen met de schuif in de Poldervaart, aan 't eind van de Grintweg.”

„O”, herinnert zich de vraagster, „dan heeft je vader wel eens een boodschappenmand voor me gemaakt. Het is al jaren geleden.”

Gert-Jan haalt de schouders op. „Dat kan wel. Maar ik weet er niets meer van.”

Een glas dampende melk en twee boterhammen met spek worden voor hem neergezet. Hij krijgt er een kleur van. Zo is het uit te houden langs de weg. Stel je voor, als alle boeren hem zo ontvingen! Dan had hij thuis geen eten meer nodig. Voordelig zou dat zijn!

Terwijl hij het brood verorbert, gaat de vrouw even naar de stal. Gert-Jan kijkt eens rond. De boerin is zeker aan de schoonmaak! Op de tafel liggen allerlei boeken en platen. Verder nog rolletjes lappen en oude gordijnen. Binnen enkele seconden is ze terug. „Je vader kan wel eens aankomen, hoor, de boer heeft verschillende karweitjes. En ik wil graag een grote wasmand hebben. Kan dat?”

De jongen knikt. Is dat even een fijne bestelling? Daar valt wat op te verdienen. Vader zal schik hebben als hij het hoort.”

Gert-Jan staat meteen op. „Ik hoop de boodschap over te brengen, vrouw. En welbedankt voor de melk. Nu ga 'k weer verder.”

„Wacht even, jongen.” De boerin haalt uit de rommel op tafel een plaat te voorschijn. „Hier, die is voor jou. Ik heb de mooiste uitgezocht. Hang 'em maar boven je bed, misschien heb je er wat aan.”

Ze doet er netjes een stuk papier om en duwt het de jongen in handen.

Gert-Jan mompelt een bedankje. Eigenlijk vindt hij zo'n prentje meer iets voor Doortje. Maar het is toch evengoed aardig van de vrouw om hem iets te geven.

Buiten gekomen, bekijkt hij de plaat. Tjonge, dat valt mee, het lijkt wel een schilderij. Een bospad staat er op en aan het eind daarvan een witgeverfd huisje. In de tuin spelen enkele kinderen. De moeder zit op een bank met het kleinste meisje en lacht vriendelijk tegen hen.

En daaronder staat met grote, duidelijke letters: „Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, doch dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden.”

Van deze woorden begrijpt hij niets. Wie is God? Vader zegt het wel eens als hij erg boos is en zelf gebruikt hij dat woord ook vaak. Vloeken noemen ze dat. Eigenlijk heeft hij nooit over de betekenis nagedacht.

Is God dan iemand? Jammer dat hij het de boerin niet gevraagd heeft. Misschien weet vader het wel of Marie.

Gert-Jan heeft veel geluk deze middag. Bijna alle boeren hebben een groter of kleiner karweitje. Vader heeft tenminste voorlopig werk.

Ondanks de wind en de regen loopt hij vrolijk de dijk af naar de schuit.

Zou vader ook een goeie dag gehad hebben?

Een kwartier later zit hij in het kleine kamertje en vertelt Marie zijn wedervaren. Doortje speelt met de pop en luistert aandachtig. Ook bekijkt ze de plaat van de boerin.

„Weet jij wat dit betekent?” vraagt hij aan z'n oudste zus.

Marie leest de tekst. „Nee,” zegt ze, „daar begrijp ik niets van. Maar het is een mooi ding. Vooral dat huisje is prachtig en het bos. We zullen hem hier ophangen, dan hebben we er allemaal wat aan.”

„Je hebt je best gedaan,” prijst ze, „wat een fijne bestelling, zeg! Ik zal gauw een kopje koffie inschenken, vader kan ook zo thuiskomen. Ik hoor hem al, geloof ik.”

Gert-Jan merkt direct dat vader het ook niet slecht gehad heeft. Hij kijkt tenminste zo opgewekt. Dat is wel eens anders.

Marie schenkt meteen koffie in. Ze zitten een ogenblik gezellig bij elkaar om de tafel. De petroleumlamp geeft een zacht licht, het kamertje is opeens echt knus geworden.

„Nu moest moeder er zijn,” denkt de jongen, „dan was alles goed.”

Als vader van de bestellingen hoort, geeft hij zijn zoon een fikse klap op de schouder.

„Flink zo, m'n jong, ik zie dat jij een goeie hulp wordt. Wie weet, misschien kopen we later een groot schip. Als het zo doorgaat zie ik dat er van komen.”

Gert-Jan glundert. Het gebeurt niet vaak dat vader hem prijst. Daarom is hij dubbel blij met deze lof.

Hij laat ook de plaat van de boerin zien. „Weet u wat dit betekent, vader?”

De Lange trekt een diepe rimpel in zijn voorhoofd. Vage herinneringen komen boven. Hij zit als klein jongetje weer in een klas. Daar vertelde een juffrouw van God, die alles gemaakt heeft. Maar veel weet hij er ook niet meer van. Het is al zo lang geleden. Hij was toen pas vijf jaar.

„Waar woont God dan?” wil Gert-Jan weten. De Lange haalt de schouders op.

„Ja jongen, dat moet je bij gelegenheid maar eens aan de boerin vragen. Die zal er beter mee op de hoogte zijn dan ik.”

Dat neemt Gert-Jan zich stellig voor. Want God is vast geen gewoon mens. Dan had Hij nooit alles kunnen maken.

Op een zonnige Woensdagmiddag loopt hij met Doortje door het dorp. Hij moet een boodschap doen voor Marie. Van dergelijke karweitjes houdt hij helemaal niet. Maar Doortje kan het deze keer niet alleen af.

Het vervelende is, dat de jongens vanmiddag vrijaf hebben van school. Het frisse herfstweer heeft hen allen naar buiten gelokt. Met gloeiende wangen rennen ze achter elkaar aan, luid schreeuwend en lachend van pret.

Gert-Jan kijkt afgunstig naar het wilde spel. Waarom kan hij niet hard hollen? Nooit kan hij ergens aan mee doen. Als zijn been goed was, zouden ze hem misschien wel vragen. Nu lachen ze hem uit. Kon hij maar ongemerkt langs hen heensluipen. Door de drukte letten ze vast niet op hen.

„Kom Doortje,” maant hij, als het meisje even naar de spelende jongens kijkt, „kom gauw, anders beginnen die valseriken weer.”

Vlug trekt hij het zusje mee. Maar door de onverwachte schok struikelt Doortje en rolt bijna tegen een jongen aan. Gert-Jan houdt haar nog net tegen. Doch daardoor is meteen de aandacht op hen gevestigd.

„Ha, die hinkelpoot,” roept een grote jongen minachtend, „wat moet jij hier, ventje?” Hij trekt Gert-Jan aan zijn jas. „Zeg op, waar ga je heen?”

„Dat gaat jou niks aan,” snauwt de aangevallene, „blijf van me af of ik trap je de benen stuk.”

De grote lummel grinnikt. „Hoor dat jochie eens. Niet zo'n praats, mannetje. Dan zal ik je mores leren.”

Doortje kijkt angstig om zich heen. Meerdere jongens komen aan-

open. In de ogen van Gert-Jan brandt een vreemd vuur. Machteloos balt hij zijn vuisten. Trappen zal hij ze, trappen en schoppen, die gemenerds, tot er niets meer van hen overblijft. Maar meteen weet hij, dat hij onherroepelijk zal verliezen. Wat kan hij tegen tien sterke jongens beginnen?

„Kom Gert,” huilt Doortje, „laten we gaan.” Ze probeert tussen de jongens in te dringen en haar broer te helpen.

Even laat de plaaggeest los. Van dat ogenblik maakt Doortje gebruik om Gert-Jan mee te trekken. Als hij nou maar niks zegt, anders beginnen ze weer. En dan wordt het nog veel erger.

Maar Gert-Jan luistert niet naar zijn zusje. Dreigend sist hij tegen zijn vijand: „Wacht maar, jongen, als mijn vader je te pakken krijgt, blijft er niets meer van je heel. Dan durf je niet, ha, ha.”

Meteen voelt hij, iets doms gezegd te hebben. Een daverend gelach klinkt op. Ze dringen nog dichter om hem heen.

„Zeg Joost,” roept er één, „je moest die hinkelpoot een flink pak voor z'n broek geven. Wat een opschepper, dat jochie. Dan leert hij het vanzelf af.”

De grote jongen knikt instemmend. Hij grijpt Gert-Jans polsen stevig vast.

Dat wordt een paar toekijkers toch al te kras. „Laat dat jong lopen,” schreeuwen ze, „bah, wat gemeen. Wie vecht er nu tegen iemand die veel kleiner is. Je bent een echte lafbek.”

Doortje herademt. Dankbaar kijkt ze naar de hulp in nood. Als Gert-Jan nu zijn mond maar houdt en meegaat.

Doch deze woorden maken de vechtersbaas woedend. Fel keert hij zich naar de jongens. „Willen jullie soms ook een pak ransel, brave ventjes? Dan zeg je het wel, nietwaar.”

Gert-Jan probeert zich los te rukken. Onverwacht geeft hij zijn vijand een flinke schop tegen het been. Dat is meteen het sein tot een formele vechtpartij.

In een ogenblik ligt Gert-Jan op de grond en verweert zich tot het uiterste. Hij hijgt naar adem. Doldriftig trapt en slaat hij om zich heen, aan niemand en niets meer denkend. De stompen en slagen van de ander voelt hij nauwelijks, de aanmoedigingen van de jongens hoort hij niet.

Plotseling wordt het stil in de kring. Een strenge stem vraagt: „Wat moet dat hier?”

Enkele jongens gaan er van door. De rest blijft staan. Joost krabbelt omhoog en probeert achter de ruggen weg te schuilen.

Iemand buigt zich over Gert-Jan en trekt hem overeind. „Wat gebeurt hier?” zegt dezelfde stem nogeens.

„Joost heeft met de hinkelpoot gevochten, meester,” verklaart eindelijk iemand.

Mijnheer De Wit kijkt de jongens recht in de ogen. „Lafaards,” antwoordt hij dan langzaam. Hij draait ze allen de rug toe en doet alsof Gert-Jan alleen voor hem staat.

Eén voor één druipen de jongens af. De meesten schamen zich wel een beetje. Ze hadden dat jong van de woonschuit moeten helpen. Het was echt gemeen van Joost. Maar ze durfden niet. Iedereen wil graag goeie vrienden met Joost blijven. Daarom wilden ze niet tegen hem vechten.

„Ga jij maar met mij mee, vent,” zegt de meester vriendelijk tegen Gert-Jan. „Ik woon hier dichtbij. Dan gaan we een kopje thee drinken voor de schrik. Dit is zeker je zusje.”

De jongen knikt. Krampachtig houdt hij de tranen terug, die te voorschijn willen komen. Niet huilen nu, die man naast hem moet niet denken dat hij kinderachtig is.

Doortjes gezicht is weer opgeklaard. Wat heeft ze in angst gezeten, toen die grote jongen Gert op de grond gooide. Ze heeft hem lekker nog een schop gegeven. Gelukkig dat die mijnheer kwam, anders was het vast verkeerd afgelopen. Die jongen had het natuurlijk gewonnen, hij was veel sterker dan Gert-Jan.

„Ze hebben je flink toegetakeld,” stelt meester De Wit vast. „Waarom vochten jullie?”

Gert-Jan haalt de schouders op. Moet hij zeggen dat ze hem uitscholden en vastgrepen?

Maar Doortje geeft al antwoord. „Hij dee' eerst niks, meneer, en toen scholden ze hem zomaar uit voor hinkelpoot en toen ... nou ... toen werd 'ie kwaad ...”

De jongen krijgt een kleur. Hè, waarom zegt Doortje dat nu? Die vreemde man heeft daar niets mee te maken.

Mijnheer De Wit glimlacht tegen het meisje. „Neem jij het maar voor je broer op, kind, dat is flink. Ik kan me heel goed begrijpen dat hij

boos werd. Doch nu vergeten wij de vechtpartij en praten er niet meer over. Mijn vrouw zal opkijken als ik onverwacht visite meebreng. Ziezo, we zijn er."

Ze staan op de stoep van een aardig landhuisje. Meester steekt een sleutel in het slot en duwt Gert-Jan met Doortje naar binnen.

„Trek je jas even uit," raadt hij, „het is binnen warm. Anders heb je er buiten niets aan."

Doortje kijkt een beetje verlegen rond. Gert-Jan denkt: „een deftige boel is het hier. De meester is vast rijk."

Met z'n drieën stappen ze de kamer binnen. „Twee gasten, vrouw," verklaart mijnheer lachend, wanneer hij het verbaasde gezicht van zijn vrouw ziet.

Al gauw zitten de kinderen op hun gemak. Het kopje thee smaakt en het koekje niet minder. Meester gaat gezellig bij hen zitten. Hij vraagt waar ze wonen en of ze op school zijn en nog een heleboel andere dingen.

Gert-Jan is eerst wat stil, maar gaandeweg wordt hij spraakzamer. Hij vertelt van vader en hun werk, van Marie die de huishouding doet, nu moeder er niet meer is.

De meester kijkt meewarig naar de kinderen. „Gelukkig is er Eén, die altijd voor ons zorgen wil, ook voor jullie. God weet alles van ons. Hij laat ons nooit alleen. Dat weten jullie zeker wel?"

Gert-Jan luistert verrast. Zou die mijnheer iets van God afweten? Hij durft het best te vragen. Natuurlijk, waarom niet?

Met een vuurrode kleur, toch even verlegen, stottert de jongen: „Wie is God, mijnheer? Kent u Hem? Enne... waar woont Hij eigenlijk? Ik heb nog nooit van Hem gehoord..."

Een ogenblik is het stil in de kamer. Dan vertelt de meester dat God in de hemel woont en alles gemaakt heeft. Ook de mensen zijn door Hem geschapen. God kent iedereen en Hij weet waar ze wonen. Eens heeft Hij Zijn Zoon naar de aarde gezonden. Dat kwam omdat de mensen zo slecht waren en allemaal straf verdiend hadden. Toen heeft God gezegd dat Zijn Zoon die straf zou dragen en dat degenen, die in Hem geloofden, voor altijd gelukkig zouden zijn."

Gert-Jan luistert met open oren. Zo iets heeft hij nog nooit gehoord. Hij begrijpt lang niet alles. Maar dat hindert niet. Hij weet nu al meer

dan gister. Voortaan zal hij die Naam nooit meer oneerbiedig gebruiken. Vader en Marie mogen het ook niet meer doen.

„Zullen we afspreken dat jullie elke Woensdagmiddag een uurtje bij me komen?” besluit mijnheer De Wit, „dan zal ik jullie nog veel meer vertellen. Dat staat allemaal in de Bijbel, het boek van God. Willen jullie dat?”

De ogen van Gert-Jan glinsteren. Wat een geluk eigenlijk, dat die jongens hem te grazen namen. Anders was hij hier nooit terecht gekomen.

„Graag mijnheer,” knikte hij blij, „ik zal het aan vader vragen. Het mag vast wel.” Doortje knikt mee. Ze vond het ook leuk. Op haar school vertellen ze zulke dingen niet. Zou deze meester het wel doen in zijn klas?

Als ze een half uur later naar de schuit lopen, praat het meisje opgetogen.

„Aardige mensen, hè Gert,” babbelt ze. „Zou God ons nu ook zien, hier op de weg?”

De jongen denkt na. „Ik weet het niet, Door. Hij hoort ons altijd, zei mijnheer. Dan ziet Hij ons misschien ook wel.”

„Nare jongens,” gaat Doortje zonder overgang verder, „alleen die ene, die was aardig. Maar hij durfde jou niet te helpen, omdat hij bang was voor die grote.”

Gert-Jan hoort amper wat zusje zegt. Zijn gedachten zijn steeds bij wat hij vanmiddag hoorde. De woorden onder de tekst begrijpt hij nu een beetje. Had God de mensen lief, voordat ze Hem kenden?

Wonderlijk is dat. Zou God hem ook liefhebben en Doortje en vader en Marie? Hij is erg verlangend de volgende week meer te horen. Dat vader daar nu niets van afweet! Hoe is het mogelijk? Nou, hij zal hem elke keer alles vertellen.

Voortaan gaan ze trouw iedere Woensdagmiddag van vijf tot zes naar meester De Wit. Gert-Jan zorgt prompt dat hij die dag op tijd klaar is. Vader heeft er niets op tegen, hij luistert wel graag naar de verhalen die de kinderen hem 's avonds vertellen.

Mijnheer heeft ook gezegd, dat ze het Kerstfeest in de kerk mee mogen vieren. Vooral Doortje verlangt daar erg naar. Gert-Jan kan het

minder schelen. Die vervelende jongens zitten er natuurlijk allemaal. Zouden ze hem nog uitlachen? Ze durven vast niet als de meester er bij is. Dan zijn ze bang, die opscheppers.

Hij is nog nooit in een kerk geweest. Die was alleen voor rijke mensen, dacht hij altijd. Maar meester heeft het hem anders uitgelegd. Iedereen mag daar komen, arm en rijk, want het is het huis van God. God kijkt er niet naar of je een deftige mijnheer bent of een jongen van de woon-schuit. Voor Hem zijn alle mensen gelijk. Hij kijkt alleen naar je hart. Daar komt het op aan. Het gaat er om of je Hem dienen wilt òf Hem de rug toekent.

Elke week is het éven prettig bij meester De Wit. Doortje mag af en toe handwerken; mevrouw heeft haar borduren geleerd. Nu maakt ze voor vaders verjaardag een mooi stoelkussen.

Op een middag zitten ze weer gezellig te praten. Plotseling wordt er gebeld. Er is iemand die mijnheer noodzakelijk moet spreken. Jammer genoeg komt er van vertellen niets meer. Doortje vindt het niet zo heel erg; ze zit ijverig te handwerken. Samen met mevrouw zoekt ze een aardig kleurtje uit.

„Eigenlijk moest je bruin hebben,” zegt de gastvrouw, „maar dat is hier toevallig niet bij. Weet je wat, boven heb ik nog een doos vol draadjes, misschien kunnen we daar een paar uitpikken. Ga je even mee? Gert-Jan vermaakt zich wel een ogenblik alleen.”

De jongen maakt van de gelegenheid gebruik om de kamer eens goed op te nemen. Mooie spullen staan hier overal. Hij zou best iets naar de schuit over willen dragen.

Opeens valt zijn oog op een grote zaklantaarn. Dat is effen een fijne! Al vaker heeft hij het ding zien staan. Voorzichtig neemt hij de lamp in de handen en bewondert hem aan alle kanten.

Even drukt hij het knopje naar beneden. Kolossaal, wat een licht! Als hij zo'n ding eens had . . . Op de dijk zou hij zo iets goed kunnen gebruiken. Het is daar 's avonds zo donker als de nacht, je kunt soms geen hand voor ogen zien.

Gert-Jan draait de lantaarn om en om. Zal hij . . .?

Onzeker gluurt hij om zich heen of er iemand in de kamer is. Maar dat kan natuurlijk niet. Meester zit bij de bezoeker en mevrouw is boven.

Weer knipt hij de lamp aan. Tjonge, wat een prachtstuk. Die zal veel geld gekost hebben. Zou het erg zijn als . . .

„Meester is rijk genoeg,” overlegt hij, „voor hem maakt het niets uit om een nieuwe te kopen.”

Maar . . . is het eigenlijk niet een beetje gemeen?

„Och,” denkt Gert-Jan, „wat hindert het? Meester vroeg straks nog aan mevrouw, of zij de lantaarn gezien had. En toen zei mevrouw dat hij beter op z'n spullen moest passen. Zij had 'em niet zien staan in dit donkere hoekje.”

Heel langzaam glijdt de lamp in Gert-Jans broekzak. Dan gaat hij weer zitten. Doortje komt opgetogen beneden. „Kijk eens wat ik gekregen heb, Gert,” roept ze, „een pop met echte ogen. Ze kan slapen en mammie zeggen. Hoor maar . . .”

Ze drukt met haar duim ergens op de buik van de pop. „Vind je het niet prachtig? Ik ben er zo blij mee.” Ze zucht van genoegen en wiegt het poppekind zacht heen en weer.

Mevrouw lacht vrolijk. „Daar heb ik mee gespeeld, toen ik zo'n klein meisje was als Doortje. Het is maar goed dat ik die kleine schat zo zuinig bewaard heb. Nu kan zij er fijn mee spelen.”

Het meisje is overgelukkig. Ze heeft nog een doos kleertjes gekregen ook en allerlei lapjes. Wat zal Marie opkijken! Ze is vast jaloers op al dat moois.

Meester komt die middag niet meer opdagen. „Het is jammer,” zegt mevrouw, „de volgende keer beter, hopen we. Die bezoeker schijnt geen haast te hebben.”

Onderweg staat Doortjes mond niet stil. „Weet je, Gert, mevrouw is haast net als moeder. Ze zei dat ik net zo vaak mocht komen als ik wilde. En jij ook. Maar jij zou weinig tijd hebben, dacht ze, omdat je vader moet helpen.”

Ze merkt niet dat Gert-Jan amper antwoord geeft. Haar hart is vol van de verrassingen.

Doch de jongen voelt telkens even de harde bobbel in zijn broekzak. Zou meester het al gemerkt hebben? Nu ja, hij weet toch helemaal niet, waar de lantaarn gebleven is. Natuurlijk stapt hij meteen naar de winkel en koopt een nieuwe. Het is dus niks erg!

Thuisgekomen spreidt Doortje direct haar schatten uit op tafel. Marie

bewondert de pop aan alle kanten. „We gaan samen kleertjes maken,” belooft ze, „een fijne jurk en een echte mantel.”

Gert-Jan zegt weinig. De lamp blijft rustig in zijn broekzak. Waarom laat hij die eigenlijk niet aan vader en Marie zien? Meester koopt toch een andere!

's Avonds in bed haalt hij een oude kartonnen doos te voorschijn. Daarin bewaart hij zijn eigendommen. Die doos staat op een plank aan het voeteneinde van de bedstede.

Even knipt hij de lantaarn aan. Wat een prachtig licht geeft dat. De bedstee lijkt er een gezellig kamertje door. Hij moet zich altijd in het donker behelpen. Zijn slaaphokje is achter in de schuif. Een lampje mag hij nooit meenemen. „Veel te gevaarlijk,” beweert vader, „slapen kun je met je ogen dicht. Daar heb je geen licht voor nodig.”

Enkele ogenblikken geniet hij van de feestelijke verlichting. Maar te lang kan het niet duren. Stel je voor dat er onverwachts iemand om een hoekje kwam kijken!

Voorzichtig stopt hij het kostbaar bezit onder in de doos. Niemand zal het daar vinden. Marie bemoeit zich nooit met zijn rommel.

Tien dagen later is het Kerstfeest. Nog eenmaal is Gert-Jan bij meester De Wit geweest. Niemand heeft over de lantaarn gesproken. Meester was erg vriendelijk en mevrouw ook. Ze hebben dus niets gemerkt.

Vader en Marie gaan ook mee naar het feest. De kerk is vol met belangstellenden. Geen plekje blijft onbezet.

Mevrouw zoekt een mooi plaatsje voor hen op. „Kom maar,” fluistert ze, „hier kun je alles goed zien en horen. Er kunnen er precies vier zitten.”

Meester De Wit heeft de leiding. Plotseling ziet Gert-Jan hem op een verhoging staan. Een paar korte tikken volgen en na enkele ogenblikken houdt het geroezemoes op.

Eerst wordt er gezongen. Dan vouwen alle mensen hun handen en sluiten de ogen. Meester bidt. Gert-Jan en Doortje weten dat hij nu tot God spreekt.

Dan zingen een paar meisjes. Het klinkt prachtig in de oude kerk. Zelfs vader De Lange komt er van onder de indruk. Dat had zijn vrouw eens moeten horen. Wat zou ze genoten hebben!

Aandachtig luisteren ze later naar het oude kerstverhaal dat altijd nieuw blijft. Het is alsof Gert-Jan de herders in het veld ziet met de zingende engelen.

Hij leeft mee met Maria en Jozef, die nergens onderdak konden vinden en op 't laatst in een stal terecht kwamen. Toen moest dat kleine Kindje in een kribbe gelegd worden. En dat Kind was nog wel de Zoon van God.

Gert-Jan hoort, waaròm dat Kindje op de wereld kwam. Meester heeft dat al eerder uitgelegd, maar nu begrijpt hij het veel beter. De Zoon van God moest de schuld van de mensen dragen. Niemand anders kon dat doen, omdat geen mens zonder zonde is.

„Ja jongens en meisjes,” besluit meester De Wit, „daarom is het heerlijk, dat wij mogen geloven, dat de Heiland voor onze zonden op aarde kwam. Hij vergeeft ze, hoe groot ze ook zijn, als wij oprecht berouw hebben en Hem om vergeving vragen. Ga met al je zonden en verdriet naar Hem, want Hij alleen kan je helpen. Hij luistert altijd naar je.”

Gert-Jan draait ongedurig op zijn stoel heen en weer. Het eerste deel van de vertelling was prachtig. Hij zag het allemaal gebeuren.

Maar het laatste? Hij denkt aan de doos op de beddeplank. Zou God hem ook liefhebben? En – heeft hij – Gert-Jan, God lief?

De jongen schrikt. Op de plaat van de boerin staat toch: „Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft . . .”

Ja, hij wil God wel gehoorzamen. Dan vergeeft de Here Jezus hem natuurlijk al het kwaad dat hij gedaan heeft. Het gebeurde met de lantaarn is dan ook niet erg meer.

Toch maakt deze gedachte hem niet rustig. Integendeel, hoe meer hij er over nadenkt, hoe benauwder het van binnen wordt.

Er is die avond nog veel te doen. Daardoor vergeet hij een poosje de sombere gedachten.

Maar thuis komen meesters woorden weer boven. Telkens woelt hij heen en weer in bed. Eigenlijk is het echt gemeen van die lamp. Meester De Wit zei toch dat God de zonde straft? Als je iets van een ander wegneemt, steel je. En stelen is zonde, dat begrijpt hij nu heel goed. Of iemand het ontdekt of niet, dat blijft precies gelijk. Al kan mijnheer honderd nieuwe lantaarns kopen, het doet er niet toe.

Maar . . . wat moet hij dan doen? Diep in zijn hart is de wil om het

goed te maken. Het is alleen zo vreselijk moeilijk. Zal hij morgen de lamp in het water gooien? Dan is hij 'em meteen kwijt. Het is wel jammer van zo'n fijn ding, maar het moet. Er zit niets anders op.

Zou daarmee het kwaad goed gemaakt zijn? Gert-Jan betwijfelt het. Want een dief blijft hij toch, onverschillig waar de lantaarn ergens ligt.

Heel langzaam komt hij tot de ontdekking dat meester de lamp terug moet hebben. Een andere weg is er niet. Alleen dan is er vergeving, ook voor hem.

Het wordt een zware strijd. Natuurlijk zal mijnheer zijn daad verschrikkelijk vinden. De vriendschap is meteen uit. Wie wil zich met een dief en bedrieger bemoeien?

Toch staat de volgende morgen zijn besluit vast. Hij zal een brief schrijven en daarin alles eerlijk opbiechten. Eigenlijk moest hij zelf gaan en de hele geschiedenis vertellen. Maar dat durft hij niet. Daarom zal hij de brief bij de lamp inpakken en het zaakje vanavond bij de deur afgeven.

Als het buiten donker is, trekt Gert-Jan er op uit. Thuis weet niemand iets van de lantaarn af. Niemand weet ook waar hij heen gaat. Marie let er nooit op waar hij uithangt en vader is niet thuis.

Er staat een harde wind, de regen striemt hem vlak in het gezicht. Het valt niet mee op de kale, onbeschutte dijk. Soms kan hij niets zien vanwege de dikke duisternis.

Moeizaam worstelt de jongen tegen de storm op. Had hij nu de lantaarn maar bij de hand! Dan zou de hele weg verlicht zijn. Zal hij hem even te voorschijn halen en straks bij het dorp weer inpakken?

„Nee, niet doen,” zegt hij bij zichzelf, „dan waait het papier misschien weg.” Zo erg is het per slot van rekening ook niet. Hij heeft wel vaker in het donker gelopen.

Eindelijk komen de lichten van het dorp in 't zicht. Gert-Jan zucht van verlichting. Het ergste van de tocht is voorbij. Straks, met de wind in de rug, gaat het beter.

Plotseling struikelt hij. Een grote tak ligt midden op de weg. Even nog probeert Gert-Jan zijn evenwicht te bewaren. Maar het lukt niet. Met een smak komt hij op de grond terecht, het pakje krampachtig in de handen houdend.

Kreunend van pijn blijft hij liggen. Opstaan is onmogelijk. Elke beweging doet zeer. Hij kan het wel uitschreeuwen.

Twee fietsers komen voorbij. De voorste ontdekt iets vreemds op de weg. Vlug stapt hij af om te kijken wat er aan de hand is.

Gert-Jan merkt niets meer. De pijn heeft hem in een soort verdoving gebracht. Ook weet hij niet dat iemand het pakje opneemt dat hem uit de hand gegleden is.

De man leest het adres: „Aan mijnheer De Wit, Hoofdstraat alhier.” „Dat moest de jongen daar zeker bezorgen,” mompelt hij, „wij zullen het nu maar voor hem doen. Misschien kunnen ze zeggen waar de jongen vandaan komt.”

Terwijl één der helpers bij Gert-Jan blijft, rijdt de ander naar het dorp om de dokter te waarschuwen. Ze merken wel, dat het slachtoffer hevige pijn heeft. Daarom laten ze hem rustig liggen tot er andere hulp op komt dagen.

Enkele uren later doet Gert-Jan zijn ogen in een vreemde omgeving open.

Verbaasd kijkt hij om zich heen. Ligt hij in bed? Waar is hij ergens? Toch niet in het roefje?

Hij wil zich omdraaien maar kan niet. Het lijkt wel of hij vastgebonden is. Meteen staat er iemand naast z'n bed.

„Rustig blijven liggen, jongen, je mag je niet bewegen,” zegt een stem.

„Hoe kalmer je bent, hoe beter. Ik ben zuster Els,” voegt ze er lachend aan toe.

Gert-Jan staart stomverbaasd naar de verpleegster. Wat is er gebeurd? Hoe komt hij hier?

Langzamerhand worden zijn gedachten helderder. O ja, nu herinnert hij zich weer zijn boodschap. Hij was op weg om de lantaarn terug te brengen. Toen struikelde hij en viel. En toen – ja, wat er toen gebeurd is, weet hij niet meer.

Opeens woelt hij onrustig onder de dekens. Waar is het pakje gebleven? Hij had het stevig vast toen hij viel. Misschien ligt het nog op de weg en heeft een ander het gevonden. O – en dan lezen ze zijn brief en houden de lamp natuurlijk.

Het angstzweet breekt hem uit. Nu weet meester nòg niet, wat hij

gedaan heeft. Nooit kan het meer goed komen als de lantaarn zoek geraakt is.

De zuster merkt zijn ongedurigheid.

„Zoek je iets, Gert-Jan? Ben je wat kwijtgeraakt?”

„Mijn pakje,” stottert hij bijna huilend, „m'n pakje heb ik verloren...”

In zijn verbouwereerdheid hoort hij niet eens dat de zuster zijn naam noemt.

„Dat zal best terecht komen, jongeman,” troost ze, „zorg nu maar dat je alles doet wat de dokter zegt, dan mag je gauw naar huis.”

De jongen zucht. Natuurlijk begrijpt zo'n mens er niets van. Hij kan het haar ook niet uitleggen.

Even vertrekt z'n gezicht. O, o, wat doet dat been een pijn. En wat staat er een raar ding boven zijn bed. Daar zit het been aan vast. Waarvoor zou dat nodig zijn?

„Waar ben ik toch, juffrouw?” waagt hij een ogenblik later te vragen.

De verpleegster lacht. „Zeg maar zuster, hoor! Je ligt in een ziekenhuis. Je been is gebroken, iemand vond je op de weg. Toen heeft de dokter je hier gebracht.”

„O!” Gert-Jan kijkt eens om zich heen. Wat een bedden! Hij ziet nog meer jongens liggen. Een paar kijken voorzichtig naar hem.

Gek eigenlijk om in een vreemd bed te liggen. Hoe moet dat nu morgen? Zou hij hier net zo lang blijven tot het been beter is?

Dan schiet hem de lantaarn weer te binnen. Wie zou het pakje opgehaald hebben? En – weet vader dat hij hier is? Wat zullen ze vreselijk ongerust zijn. Zó laat komt hij nooit thuis, ze begrijpen er natuurlijk niets van. Niemand kent vanzelf Gert-Jan uit de woonschuit.

„Zuster!” Zijn roep klinkt door de zaal eer hij er erg in heeft. Hij schrikt er zelf van. Als ze maar niet boos is!

Gelukkig valt het mee. Ze komt al naar hem toe en vraagt wat hij op het hart heeft.

„Weet vader dat ik hier ben, zuster?”

„Natuurlijk, jongen, daar heeft de dokter voor gezorgd. Hij heeft meteen je familie gewaarschuwd. Morgen komt er vast iemand kijken...”

„Maar... e... e... hoe wist die dokter waar ik woonde? Hij kent me helemaal niet...” Gert-Jan is één en al verbazing.

De zuster haalt de schouders op. „Ja, beste jongen, je vraagt meer

dan ik weet. Dat zal je vader morgen wel vertellen. Nu moet je slapen, het is al veel te laat geworden.”

Ze stopt de dekens flink achter z'n rug en zet een glas water op het nachtkastje. „Welterusten jij, slaap maar vijf kwartier in 't uur.”

Gert-Jan lacht een beetje. Toch een aardig mens, die zuster. Hij ligt hier heel wat deftiger dan thuis. In het roefje staat geen nachtkastje. Wat zullen Doortje en Marie opkijken als ze komen.

Zou Doortje het aan meester De Wit verteld hebben? Och nee, dat kan niet. Het is pas vandaag gebeurd!

Weer komt dat benauwde gevoel. Hij is een dief. De mensen hier weten het niet. Verschrikkelijk jammer, dat hij nu net moest vallen.

Zou God hem hier ook zien? God weet natuurlijk met welke boodschap hij naar het dorp ging. Waarom kreeg hij dat ongeluk juist vanavond?

Eindelijk valt hij in slaap en wordt pas wakker als de zuster voor hem staat. Het wordt een vreemde dag voor hem. Hij is niet gewend om zo maar in bed te liggen. Een raar idee vindt hij dat. Stilliggen valt niet mee.

's Middags komen vader en Marie de zaal binnen stappen. Marie duwt hem pardoes twee mooie appels in de hand. Vader hoest maar zo'n beetje.

Ze kijken elkaar eerst wat onwennig aan. Zo hebben ze Gert-Jan nog nooit gezien.

„Wat moest je eigenlijk in het dorp doen?” vraagt vader plotseling, „meester De Wit kwam vertellen dat je gevallen was. Iemand had een pakje bij hem gebracht dat jij waarschijnlijk verloren had.”

Gert-Jan schrikt. Aan die mogelijkheid heeft hij niet eens gedacht. Even geeft het hem een prettig gevoel. Meester weet dus alles. Aardig van zo'n vreemde man, hij had de lantaarn ook zelf kunnen houden.

Wat moet hij nu zeggen? Vader weet van de hele geschiedenis niets af. Hij kan toch niet de waarheid vertellen, hier in de zaal? Vader zal erg boos zijn, dat is zeker.

De Lange merkt wel, dat zijn zoon iets verbergt. Anders deed hij niet zo geheimzinnig. Hij ging wel eens vaker naar het dorp, dat is niets bijzonders. Er zit vast wat achter. Als die aap niet in bed lag, dan zou hij het hem eens goed zeggen. Maar hier kan hij geen spektakel maken, dat is te gek!

Marie krijgt een beetje medelijden met haar broer.

„Och vader,” raadt ze, „laat hij dat de volgende keer maar uitleggen. Hij heeft misschien erge pijn. Voel je het been nog, Gert-Jan?”

De jongen knikt dankbaar naar z'n oudste zus. Het is toch een goeierd, die Marie, al scheldt ze wel eens.

Ze praten het verdere van de middag over van alles en nog wat. Eer ze er erg in hebben, is het uur om.

Halfvier komt de zuster waarschuwen, dat het tijd is. „Nu al,” bromt Marie, „we zitten hier amper. Hebben we daar zo'n reis voor gemaakt? Het is de moeite niet waard . . .”

Gert-Jan lacht. Marie heeft bijna vijf kwartier naast zijn bed gezeten en honderd uit gebabbeld. Daardoor heeft ze natuurlijk niet op de tijd gelet. Vader is al opgestaan. Hij ziet de verpleegster ongeduldig naar de treuzelende bezoekers kijken. Zo gauw mogelijk wil hij de deur uit. Hij voelt zich in de schuit beter op z'n gemak.

„Nou jóh, hou je taai,” groet Marie op 't laatste nippertje en holt dan achter vader aan. Bij de deur wuiven ze nog even. Gert-Jan zwaait terug en een ogenblik later ligt hij weer alleen.

„Was dat je vader?” informeert de jongen naast hem, „de mijne komt vanavond. 's Middags heeft hij geen tijd.”

Samen praten ze een poosje tot de zuster komt om de patiënten te helpen. Vóór het eten moeten ze allemaal gewassen worden. Gert-Jan krijgt ook een beurt. Dat koude water is lekker fris, maar overigens vindt hij het dwaas dat een ander hem wast. Hij grinnikt een beetje. Als z'n been niet zo ongelukkig vastzat aan dat malle toestel, dan was hij er al lang uitgesprongen en deed het zelf. Nu gaat het onmogelijk.

De jongen naast hem geeft allerlei inlichtingen.

„Het is hier een toffe boel,” fluistert hij, als de zuster een eindje uit de buurt is, „we hebben soms reuzeschik. Vooral 's avonds in het donker. Je doet zeker ook mee?”

Gert-Jan kijkt vragend naar z'n buurman. „Hoe kan dat nou?” merkt hij ongelovig op, „ik zit aan mijn bed vast. Ik kan er niet eens uitkomen.”

De andere jongens gieren van pret. „Dacht je dat we hier 's avonds door de zaal dansten?” lacht er één. „Nee man, zover hebben we het nog niet gebracht. Maar we kunnen evengoed pret maken. Je zult het vanzelf wel horen.”

De zuster brengt het eten binnen. Gauw kruipen ze allemaal onder de dekens.

„Kalm zijn, jullie,” bestraft ze, „en alles opeten hoor. Over een half uur kom ik alleen lege borden terughalen.”

Gert-Jan laat zich zijn portie goed smaken. Zijn maag is gezond, daar mankeert het niet aan. Het is verdraaid lekker, zo kan Marie het niet.

Na de maaltijd krijgt hij een beetje slaap. Hij dut zelfs even in. Hoe lang hij geslapen heeft, weet hij niet. Maar plotseling wordt er een hand op zijn schouder gelegd en een stem zegt: „Dag jongen, hoe gaat het?”

Het bloed stijgt Gert-Jan naar het gezicht. „Meester,” stamelt hij verschrikt, „meester, bent u daar . . .?” Hij durft bijna niet op te kijken.

„Je schrok een beetje, geloof ik,” lacht mijnheer De Wit, „ik had wat voorzichtiger moeten zijn. Zag je me niet aankomen?”

Hij neemt een stoel en gaat naast het bed zitten. Zijn gezicht staat ernstig.

Eén moment is het stil. Gert-Jans hart klopt hoorbaar. Nu moet hij iets zeggen, maar de woorden blijven in de keel steken.

„Ik kom je bedanken voor het pakje, Gert-Jan,” zegt meester zacht, „ik was er erg blij mee.”

Verrast kijkt de jongen op. Blij mee? Hoe kan dat nu? Wie is nu blij als hij bestolen wordt?

„Ik dacht . . . ik wou . . . ik dacht . . .” hakkelt hij verlegen, „ik dacht . . . dat u . . . è . . . erg boos zou zijn enne . . . en nooit meer iets met me te maken wilde hebben . . .”

„Waarom dacht je dat?” Rustig vraagt meester het.

„Omdat . . . omdat . . . ik een dief ben . . .” Moeilijk komt dat lelijke woord Gert-Jan over de lippen.

„Luister eens, jongen.” Mijnheer De Wit schuift zijn stoel dichterbij het ledikant. „Toen ik jouw pakje kreeg, schrok ik werkelijk. Wat ik ook gedacht had, dit nooit. Ik was een ogenblik teleurgesteld in je.

Toen las ik je brief. Daarin schreef je, dat je erge spijt had en niet om vergeving durfde vragen. Kijk – en toen wist ik, wat het je gekost moet hebben om deze brief te schrijven. Want het is veel gemakkelijker om onze zonde te verzwijgen. Dan zijn we voor het oog van de mensen eerlijk en deugdzaam. Zo dacht jij er zeker eerst ook over?”

Gert-Jan knikt. „Ik vond het eerst niet zo erg,” bekennt hij, „u had geld genoeg om een andere te kopen. Maar toen . . . op het Kerstfeest . . . en later . . . toen begreep ik dat het heel verkeerd was van die . . . è . . . die . . .”

Even hijgt hij naar adem. Het valt niet mee om over deze dingen te praten. Toch wil hij alles zeggen, want er is ondanks alles een grote blijdschap in zijn hart.

„Ik was bang, dat u niets meer met me te maken wilde hebben als ik de lantaarn bracht. Daarom durfde ik niet. Maar toch wist ik dat het moest. En toen . . .”

Meester wenkt met de hand. „Stil maar, jongen, ik weet genoeg. Ja, Gert-Jan, God heeft jou ook lief. Hij heeft Zijn Zoon ook voor jou naar deze aarde gezonden. Jij en ik, jongen, hebben elke dag vergeving nodig. En weet je wat zo heerlijk is? Als het van ons afhing, kwam er niets van terecht. Doch God heeft ons eerst opgezocht en daarom kunnen wij Hem liefhebben. Hij vergeeft volkomen, als we met berouw tot Hem gaan en bidden of Hij ons wil helpen in de strijd tegen het kwade.

Nu begrijp je zeker wel, waarom ik blij ben met je pakje en brief. En boos ben ik helemaal niet meer.”

De tranen lopen Gert-Jan over de wangen. Hij wrijft ze gauw weg, anders zien de jongens dat hij gehuild heeft.

„Kijk eens wat mijn vrouw meegaf,” lacht mijnheer De Wit nu vrolijk, „dat moest ik jou geven.”

De jongen voelt iets zwaars op de dekens. Nieuwsgierig maakt hij het pakje open. „O,” roept hij verrast, „dank u wel, meester. Wat prachtig.”

Twee mooie boeken liggen op z'n bed. Hij is er beduusd van. Zo rijk is hij nog nooit geweest.

„En zal ik je nog eens wat vertellen,” fluistert de bezoeker, „ik heb met de dokter over je gesproken. Misschien – misschien is er kans, dat je later weer gewoon kunt lopen. Ik bedoel, dat je dan niet meer kreupel bent. Maar je moet dapper zijn in de komende weken. Het zal veel pijn kosten. Dat heb je er zeker wel voor over . . .?”

Gert-Jan kan zijn oren niet geloven. Zou hij dan geen – geen hinkelpoot meer zijn? Hij durft er bijna niet aan te denken. Het is te mooi

om waar te zijn. Stel je voor, als dat eens gebeurde! Dan zou niemand hem meer uitschelden.

„Als God het werk van de dokter zegent, loop jij in de toekomst op twee rechte benen,” stelt meester vast. „Ben je er blij om?”

Een antwoord hoeft Gert-Jan niet te geven. Zijn ogen zeggen genoeg.

„Nu ga ik,” besluit mijnheer, „anders krijg ik het met de zuster aan de stok. Volgende week kom ik bij leven en welzijn weer terug. Tot ziens, hoor!”

De jongen wil een heleboel zeggen, maar er komt niets van terecht. Hij drukt meesters hand stevig en kijkt hem recht in de ogen. Dat kan hij nu gelukkig doen.

Die avond is er grote dankbaarheid in het hart van Gert-Jan. Wat is alles wonderlijk goed gekomen. Meester is nog groter vriend van hem dan vroeger. En – als z'n manke been eens goed werd? Wat een geluk eigenlijk, dat hij gevallen is. Anders had er nooit een dokter naar zijn been gekeken. Vader voelde niet voor zulke fratsen.

„Het zal wel pijn kosten,” zei mijnheer. Nou ja, dan maar even op de tanden bijten. Pijn gaat weer over, maar je benen hou je altijd.

Gert-Jan weet niet wat hij het prettigste vindt van deze dag. Dat het weer in orde is met meester – of – het kreupele been . . .

Als hij heel eerlijk is, ja, dan eigenlijk het eerste. Want al liep je op twee rechte benen en het andere was er nog, dan zou je toch nooit echt gelukkig zijn.

„God heeft je lief,” zei meester ook nog. Hij begint de tekst van de boerin steeds beter te begrijpen. Vroeger wist hij niets af van God. Maar God kende hem en had hem lief, eer hij het wist.

Langzamerhand komt de slaap over hem. Hè, wat staat er nu ook weer onder de plaat? Hij kent de woorden zo zachtjes aan helemaal uit het hoofd.

En in gedachten herhaalt hij: „Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, doch dat Hij ons liefgehad heeft en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening van onze zonden.”

Met een glimlach slaapt Gert-Jan in.

